

Victor Débuchy
We know
books

STRANIA ISTORIE A ARMELOR SECRETE GERMANE

Ediție revăzută și adăugită

Cu o prefață de George Elian

Prefață | 7

Capitolul I

Alianții află de existența armelor secrete germane | **21**

Capitolul II

Geneza armelor secrete germane | **29**

Capitolul III

Peripețiile rachetei A-4 | **70**

Capitolul IV

De veghe la arme | **122**

Capitolul V

Obiectivul: Peenemünde | **142**

Capitolul VI

Întâmplările de la Centrala electrică din nord-vest | **163**

Capitolul VII

O ceartă bizantină în sânul Cabinetului britanic | **174**

Capitolul VIII

Germanii adoptă o nouă strategie | **194**

Capitolul IX

Racheta A-4 are ghinion | **212**

Capitolul X

Se declanșează semnalul de alarmă | **239**

Capitolul XI

Prima ofensivă a armelor V | **261**

(13 iunie-1 septembrie 1944)

Capitolul XII

Europa, sub amenințarea armelor V | **292**

(8 septembrie 1944-27 martie 1945)

Capitolul XIII

Înfrângerea zeului Thor | **320**

Capitolul XIV

Alianții, în goană după știința germană | **335**

Aliații află de existența armelor secrete germane

Hitler ține un discurs ciudat

La 19 septembrie 1939, Adolf Hitler era în plin apogeu. Armatele poloneze, prinse ca într-un clește pe malul apusean al Vistulei, se aflau într-o situație foarte dificilă. Cu două zile înainte, Iosif Stalin, la încheierea celui mai cinic pact din istorie, îi oferise tot sprijinul, ca să se asigure că-și va lua prada din cea de-a patra împărțire a Poloniei. Acum, după ce provocase în mod deliberat războiul, Führerul simula nevoia de pace. Piromanul, dornic să devină pompier, a ales Danzigul, care fusese pretextul celei de a doua conflagrații mondiale, pentru a atrage atenția lumii asupra spiritului său conciliant.

Cu ochii pierduți în depărtare, într-o rigidă poziție de drepti, cancelarul primea, în Mercedesul său masiv, omagiul mulțimii în delir. Aceasta își exprima, cu brațele întinse, „bucuria” de a fi fost încorporată Marelui Reich. Sub flamurile roșii, împodobite cu zvastica neagră în cerc alb, Hitler ajunsese la clădirea primăriei vechii cetăți hanseatice, unde urma să-și țină discursul. Cu această ocazie, în toate localurile publice din Germania, în cafenele, hoteluri, cinematografe și chiar în uzine fuseseră instalate difuzoare. În acea vreme, se considera ca o datorie a fiecărui german să-și asculte Führerul infailibil, unul dintre primii oameni politici care descoperise arta de a governa prin discursuri.

Timp de două ore, Hitler a răcnit prin intermediul undelor, cu o voce aspră, pătrunsă de un puternic accent austriac, captivându-și și stupefiindu-și în același timp auditoriul.

— N-am nicio intenție agresivă față de Anglia și Franța.  mi exprim simpatia pentru ostașul francez (se referea la militarii francezi din Primul Război Mondial – *n.tr.*) care nu știe pentru ce să se bată.

Asemenea cuvinte, rostite de virulentul dictator, au fost primite cu scepticism la Paris și la Londra. Devenise oare Führerul at t de  ntept  nc t să adere la părerea generalilor săi, care, deocamdată, nu erau prea  nc nțați să se angajeze în jocurile lui Marte? Cancelarul își reluu masca obișnuită de violență, cu care se obișnuise Europa  ncep nd cu 30 ianuarie 1933, ziua în care devenise st p nul Germaniei. Lovind cu pumnul în masă, începu să tune într-o germană dezagreabilă:

— Ar putea veni foarte cur nd clipa în care să folosim o armă datorită căreia nu vom mai putea fi atacați.

Această frază a fost singura care i-a atras atenția prim-ministrului britanic Arthur Neville Chamberlain, gentlemanul cu umbrela legendară. Cu un an în urmă, la Conferința de la München, învățase două lucruri.  n primul r nd, că nu trebuie să ai încredere în cuv ntul lui Hitler, iar în al doilea, că trebuie să te temi de acest personaj machiavelic.

Perplex, prim-ministrul i se adresase profesorului Norman, de la King's College din Londra, specialist în limba lui Goethe.  i ceruse să verifice traducerea efectuată, desigur în grabă, la postul de radio britanic B.B.C. Norman a fost categoric. Nu era vorba de o armă nouă.  n contextul respectiv, cuv ntul trebuia înțeles ca „armă aeriană”, în sensul forței de lovire. Drept urmare, problema fusese încredințată Comitetului științific al apărării aeriene.

Comitetul științific al apărării aeriene face o descoperire penibilă

Acest organism, subordonat Statului-Major al Forțelor Aeriene Regale britanice, angajase, cu c teva luni mai înainte de declarația de război, un fizician reputat, pe doctorul Reginald Victor Jones,

care, în cadrul comitetului, urma să asigure legătura între Secția științifică și tehnică și serviciul său de informații. Misiunea acestuia era de a examina sau, mai bine zis, de a analiza rapoartele succinte, sosite sporadic și care priveau armele secrete germane.

În octombrie 1939, în al șaselea an de la înființarea sa, Comitetul deținea doar patru dosare „strict secrete”.

Două se refereau la războiul bacteriologic, un altul la gazele toxice. În sfârșit, al patrulea, primit foarte recent, suscita un interes sporit, dat fiind că se referea la producerea unui obuz-rachetă, undeva în adâncul Prusiei Orientale, de către un anumit domn Schmidz.

Raportul referitor la gaze îl neliniștea pe Jones cel mai mult... și pe bună dreptate. Gazele toxice, fabricate pe bază de arsenic dincolo de Rin, puteau să pătrundă în măștile antigaz distribuite generos populației civile. Acest obiect atât de dizgrațios, devenit acum un supliment vestimentar al londonezilor, n-ar mai fi fost decât o jucărie inutilă.

Un raport misterios relevă existența unor arme secrete germane

Din ziua declarației de război, 3 septembrie 1939, Germania devenise și mai impenetrabilă. Cu toate acestea, puținele informații referitoare la armele ei secrete, sosite în perioada de indiferență interbelică, deveniseră, în timp foarte scurt, abundente. Aliații au fost gratificați, fără voia lor, cu rapoarte trimise pe neașteptate de dușmanii politici ai celui de-Al Treilea Reich. Această spontaneitate a provocat, în consecință, neîncrederea serviciilor de informații față de acești informatori voluntari, care-și asumaseră totuși riscuri enorme pentru a le oferi documentele.

La 4 noiembrie 1939, în cutia poștală a ambasadei Marii Britanii la Oslo s-a găsit un plic galben. Nu purta nicio adresă. Surprins, un secretar l-a deschis. Dar, stupoare! Plicul conținea treizeci de pagini de manuscrise în limba germană. Neștiind ce să

facă cu acest adevărat roman-fluviu, care, de altminteri, nu era însoțit de nicio semnătură, i l-a predat atașatului militar. Astfel, contraamiralul Hector Boyes devenise primul înalt funcționar britanic care aflase de existența importantului centru de experimentări pentru arme secrete de la Peenemünde.

„Raportul de la Oslo” – sub acest nume a rămas în istorie – oferea, printre altele, descrierea completă, cu desene în anexă, a unei bombe-planor radioghidat , concepută pentru atacarea navelor.¹ Se menționa și despre experimentarea nereușită a unui obuz-rachetă, destinat să străpungă fortificațiile liniei Maginot.  n sf rșit, ultimele pagini ale misteriosului raport subliniau două tipuri de radar utilizate de germani, precum și existența rachetelor cu rază mare de acțiune.

Surprins de anonimatul sub care se dezvolt a acest arsenal, Boyes nu se putu abține să reflecteze:

–  ntr-adevăr, foarte interesant. Dar dacă n-ar fi totuși dec t o manevră de intoxicare nazistă?!

După unele ezitări, puse documentul într-un plic sigilat cu adresa: „His Majesty Service”.  l expedie apoi cu primul curier diplomatic șefului Secției MI-5 din Serviciul de Informații britanic, specializată în probleme de armament. Documentul nu s-a bucurat de o primire favorabilă. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă raportul ar fi fost semnat de o personalitate. Dar, în aceste condiții, ce credit i se putea acorda? S-au mulțumit să-l pună într-un fișet, pentru a fi reluat în iulie 1943. Doar la această dată avea să afle doctorul Jones de existența lui.  nc  o informație importantă privind armele secrete naziste a fost astfel neglijată sau, mai exact, nefolosită la timp din cauza neconcordanței dintre activitatea serviciilor de informații ale diferitelor ministere.

Asemenea omologilor săi de la Serviciul de Informații britanic, Boyes ignora existența mișcării „Germania liberă”, ca și a celei

---

1 HS-293, cunoscută atunci sub numele de cod FZ-21, urma să fie gata în septembrie 1943.

cunoscute sub denumirea de „O.S.1”, afiliată serviciilor secrete ale Armatei Roșii¹. Această grupare, de inspirație marxistă, prefera pe atunci să furnizeze informațiile pe care le obținea englezilor. Situația se va schimba după invadarea Uniunii Sovietice.

În Marea Britanie continuă să sosească informații neliniștitoare

Cam în aceeași perioadă, în noiembrie 1939, un alt raport sosea, de data aceasta la serviciile de informații cehe, refugiate în Marea Britanie. Fusesse expediat de la Haga de un agent purtând pseudonimul Voral, dar cunoscut de Biroul 2 cehoslovac sub indicativul A.54. Iată raportul său informativ nr. 26:

„Tot despre noua armă foarte secretă împotriva Angliei. Ascultând o convorbire între șeful Abwehrului la Praga și responsabilul Secției 3 contraspionaj de la Berlin, se pare că era vorba de un anumit gen de torpilă, care, după ce este lansată în aer, devine avion. Deocamdată, precizia tirului nu este corespunzătoare. În prezent, este greu de obținut informații mai precise.”²

Această notă, remisă serviciilor de informații britanice, n-a suscitat niciun comentariu. Recent, englezii au dezvăluit numele lui Paul Thümmel, atașat pe lângă Abwehr, care fusese, până la arestarea lui în 1942, unul dintre cei mai buni agenți pe care-i avuseseră.

Mult mai succintă decât cele precedente, cea de a patra informație asupra armelor misterioase preciza că un român de origine germană, pe nume Oberth, lucra pentru Wehrmacht, în apropiere

-
- 1 Serviciului de Informații englez i-au trebuit 25 de ani pentru a afla numele autorului raportului de la Oslo. Era vorba de un fost inginer de la Loewe Opta Radio, Heinrich Kummerov, membru al organizației antinaziste „Orchestra Roșie” (Die Rote Kapelle).
  - 2 Raportul lui Voral este menționat în lucrarea lui C. Amort și J.M. Jedlickla *On l'appelait A 54*. În limba română, cartea a apărut sub titlul *Transmite A 54*. Editura Politică, București, 1969.

de orașul Stettin,  n Pomerania, la realizarea unei rachete c nt rind 30 de tone, cu o rază de acțiune de 260 de kilometri. Vestea căzu într-un moment nepotrivit. Luna mai a anului 1940 însemnase pentru regimurile democratice o perioadă dezastruoasă. „Războiul ciudat” luase sf rșit, pentru a se transforma într-un război propriu-zis.

Abia se risipise fumul bătăliei de la Dunkerque și insulele britanice se și aflau în plină luptă. 13 august 1940, acea „Adlertag” (ziua vulturilor), a marcat dezlănțuirea bătăliei Angliei. Primul obiectiv – distrugerea aviației de v n toare engleze. Winston Churchill, succesorul lui Neville Chamberlain după 10 mai, era pe c t de neliniștit din cauza existenței rachetelor, pe at t de realist față de o asemenea amenințare.  n același timp, Adolf Hitler, prea sigur de victoria pe care o și vedea în m inile sale, se preocupa cu at t mai puțin de rachetă. Fostul infanterist din războiul anilor 1914-1918 prefera armele convenționale. Camaradul său Hermann G ring  i declarase de altfel că „invincibila” sa Luftwaffe le va veni de hac rapid avioanelor din Royal Air Force și chiar navelor din Royal Navy.

La 16 septembrie, operația „Seel we” (Leul de mare), care însemna invadarea Angliei, a fost am nat  pe neașteptate *sine die*. Condamnat la inactivitate, Hitler a fost din nou cuprins de incurabila sa dorință de a invada noi teritorii. Vulturul cu zvastică, asemenea vulturului imperial cu o sută treizeci și șase de ani în urmă, a preferat Europa în schimbul largului mării. Operațiunile militare s-au deplasat spre Balcani, apoi spre Rusia. Vl guit , Luftwaffe a renunțat treptat la războiul-fulger, idee născută de altfel din neputință de a învinge aviația britanică. După nouă luni de teroare, Londra și-a regăsit, pentru 30 de luni, pofta de viață, înainte de a cunoaște din nou ore, dacă nu mai triste, în orice caz mai deprimante.

Decembrie 1942: se declanșează bătălia armelor „V”

 n decembrie 1942, Londra se pregătea să sărbătorească un revelion mai puțin trist dec t cele precedente. Capitala britanică că nu mai cunoscuse ororile bombardamentelor din noaptea de

10 spre 11 mai 1941. Vești mai bune veneau de pe toate fronturile. După 8 noiembrie, Afrika Korps, învins la El Alamein, se retrăgea spre Tunisia. Trupele americane debarcate în Algeria înaintau în întâmpinarea lui. În capcana de la Stalingrad, Armata a 6-a a lui von Paulus își aștepta sfârșitul. Englezul obișnuit putea întrezări victoria finală. În acest cadru, funcționarii de la Intelligence Service au primit cu neplăcere, la 18 ale lunii, o informație provenind din Germania. Fusese trimisă de un chimist danez. Acesta auzise vorbindu-se, într-un restaurant din Berlin, despre o rachetă gigantică, ce putea purta cinci tone de exploziv la o distanță de 210 kilometri, fiind capabilă să distrugă totul pe o rază de o sută de kilometri pătrați. Această informație, puțin fantezistă, ar fi fost desigur clasată dacă expeditorul ei n-ar fi trimis înainte la Londra câteva fotografii cu antene de radar instalate pe avioanele de vânătoare de noapte din Luftwaffe. La vremea aceea, acest instrument părea a fi mult mai important pentru serviciile de informații decât rachetele. Datele privind aceste arme redutabile s-au înmulțit. Frecvența lor a devenit, foarte repede, un adevărat strigăt de alarmă. Unele informații precizau că naziștii construiau catapulte care amenințau Marea Britanie de pe coasta franceză. În timpul primului trimestru al anului 1943, cinci mesaje au fost aruncate în căsuțele poștale ale secției MI-5. Chiar dacă uneori datele erau contradictorii în privința dimensiunilor armei, încărcătura explozivă dublată sau distanța de transport redusă la jumătate, ele aveau însă un punct comun. Locul secret unde se produceau aceste arme se numea Peenemünde. Vorba proverbului: nu iese fum fără foc. Cu toate acestea, sceptici se găseau cu nemiluita în aceste vremuri liniștite. Unii n-au ezitat să afirme că germanii, incapabili să concentreze avioane suficiente pentru a relua „războiul-fulger”, răspândeau zvonuri pentru a provoca panică. De fapt, serviciile britanice de informații, al Ministerului de Război și al Aerului, acordau pe atunci mult mai multă importanță noutăților care veneau din Germania decât din Franța. Orice adaos de informații privind un anumit aspect constituia, în cele mai multe cazuri, o

„știre mincinoasă”, provenind de la inamic, sau „ecouri” transmise de agenți care nu aveau alte informații de transmis. Le venea foarte greu să desprindă doza de adevăr din fiecare mesaj primit. Aceasta putea, până la un anumit punct, să scuze nepăsarea cu care se verificau rapoartele transmise de cei din mișcarea de rezistență, aceștia punându-și adesea viața în primejdie. Oricum, rămâne uimitoare nepăsarea conducătorilor britanici. De trei ani cunoșteau existența centrului Peenemünde și, cu toate acestea, nu fusese ordonată nicio operațiune de cercetare aeriană asupra acestei localități.